

PROLOOG

Opeens is het leven zoals je het altijd hebt gekend niet meer. Opgezogen in een zwart gat waar je niet meer uit kan komen. Een zwart gat waarna ik nooit meer hetzelfde was.

Dit zwarte gat is voor mij gemarkeerd op woensdag 12 mei 2021. Een normale dag. Over twee dagen begint mijn vwo eindexamen en de druk zit erop. Ik ben keihard aan het leren en de spanning is te voelen, ik verwacht veel van mezelf. Een spanningshoofdpijn is daarom geen verrassing voor me. Maar de hoofdpijn die ik nu voel is toch wel heftiger. Voor mij een teken om even naar buiten te gaan en mijn hoofd leeg te maken. Deze stress moet uit mijn lijf. Gelukkig hebben we een boksbal in de schuur staan, precies wat ik nodig heb om stoom af te blazen.

Na een paar keer vurig tegen de boksbal te hebben gemept, komen mijn armen niet meer zo krachtig over als enkele seconden geleden. Ik kijk naar mijn handen, maar alleen mijn linkerhand kan ik nog scherp zien. Ik schud mijn hoofd om de gedachte uit te zetten en kijk dan nog eens naar beneden. Geen verschil. Het lijkt wel alsof ik blind ben aan mijn rechteroog. Wat vreemd, dit heb ik nog nooit meegemaakt. Misschien weten mijn ouders raad. Op weg terug naar binnen loop ik bijna tegen de buitenhaard aan,

knipperend met mijn ogen kijk ik naar beneden. De haard staat aan de rechterkant, en alleen mijn linkeroog gunt me een scherp beeld. Ik vraag me af waarom dit zo lang blijft hangen. Is dit gewoon een stressdingetje?

Nadat ik binnen mijn verhaal heb gedaan aan mijn ouders wordt de buurman toch even gebeld. Op een moment zoals dit is een huisarts als buurman toch niet zo verkeerd. Na hier en daar wat testjes, prikjes in mijn gezicht en lijf, en wel honderd vragen verder, komt hij tot de conclusie dat het vast stress is. Een jonge fitte vent zoals ik heeft gewoon stress, dat is zijn oordeel. Mijn vader vraagt of het een hersenbloeding kan zijn, hij voelt dit aan, zoals mijn vader me vaker goed aanvoelt. Maar de buurman concludeert dat mijn reactie en hersenfunctie prima zijn, het is vast een zware migraine aanval. Even slapen zouden de fysieke klachten moeten verlichten. Met de tip om een goed dutje te doen en veel rust te nemen, gaat de buurman weer naar huis. Met nader inzien had dat dutje de dood voor me betekent, want opeens wordt alles zwart.

Op de grond krijg ik een epileptische aanval, compleet met schuimbekken en overgeven. Althans, dit is me naverteld, want voor mij was het al zwart. Het was heel lang zwart.

Voor de buitenwereld was het twee maanden lang zwart. Voor mij voelde het als het knipperen van mijn ogen.

Ik word wakker in een bed waar ik nog nooit in heb gelegen, in een kamer die ik niet ken, en met stemmen op de gang die vreemd voor me zijn. Ik heb geen idee waar ik ben, hoe ik hier ben gekomen, en wat er is gebeurd. Maar ik ga er hoe dan ook achter komen. De stemmen op de gang kunnen me vast vertellen waar ik

mijn ouders kan vinden, maar dan moet ik eerst uit bed zien te komen. Mijn hersenen sturen het signaal dat mijn spieren mogen bewegen, maar er gebeurt niks. Mijn lijf werkt niet mee. Dan maar roepen. Ik heb de woorden in mijn hoofd maar mijn stem doet niks. Mijn mond wil zelfs niet open. Paniek slaat toe. Ik voel mijn wangen warmer worden en de adrenaline laat mijn hoofd overuren draaien. Ik kom tot de conclusie dat ik vast zit. Vast in dit bed, vast in mijn lijf, en vast in mijn hoofd. Met mijn gedachtes als enige teken van leven.

Pas veel later hoor ik van mijn ouders wat er nou echt aan de hand is en wat er de afgelopen twee maanden is gebeurd. Twee hersenbloedingen, compleet met operaties en een coma. Ik had een kleine kans om de nacht na de operatie te overleven, en nog kleinere kansen om een normaal leven te leiden. Een kasplantjesbestaan, dat is mijn beste kans.

Nu ben ik toch wakker geworden, maar ik ben niet meer waard dan een kasplantje. Dit kan niet echt zijn, dit kan niet mijn realiteit zijn. Het voelt als een nare droom die maar niet stopt. Mijn geheugen is gatenkaas en de dagen lijken op *shuffle* te staan. Hoe kan ik hier weg? Hoe kan ik mezelf wakker maken uit deze nachtmerrie?

Het lijkt hopeloos, maar dan schiet me een herinnering te binnen. Maar goed dat ik *Inception* zo vaak heb gezien, anders was ik nooit zo creatief geweest. Het is duidelijk voor me. Ik zit vast,